

γε μὴ ὄντος μὴδ' ὑφ' ἐστῶτός γε παρ' αὐτοῖς, »ὡ τοῦ βδελύγματος«, βοῶν, »ἀνάγνωτε, ἀνάγνωτε Φαῖδρον, παρακελευόμενός τε καὶ ἐπικελεύων, ἀνάγνωτε οἱ μὴ πιστεύοντες ἢ παρὰ τῶν ἀναγνόντων ζητεῖτε, μόνον ἂν μὴ ὡσι τοῦ

B 77 Πλάτωνος ἐπαινέται. τοῖς γὰρ ὑβρισταῖς τε καὶ μανίᾳ κατεχομένοις καὶ Ἐριννύσιν ἐλαυνομένοις δηλαδὴ (οὐ) πιστευτέον. ἀνάγνωτε, ἀνάγνωτε βοῶς **6** Φαῖδρον. ποῖον Φαῖδρον ἀναγνῶναι βούλοισι Λατίνους; τίνα μοι Φαῖδρον προφέρεις, οὐχ ὄρω. οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτῷ ὑπὸ Πλάτωνος εἶτε Σωκράτους εἰρημένον ἐστίν, ὃ μὴ πάσης ἀρετῆς παράδειγμα, μὴ πάσης μεστόν ἐστιν ἐγκρατείας. ὃν εἰ ἐπιμελέστερον καὶ αὐτὸς ἀνέγνωσ καὶ μὴ ἐκὼν ἢ ἄκων ἠπάτας σαυτόν, ἔγνωσ ἂν τι τῶν ἐν αὐτῷ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰρημένων ἐνεῖναι, καὶ **10** ἐθαύμαζες ἂν αὐτόν ὑπ' αὐτῆς νενικημένος τῆς ἀληθείας ὡς ἄριστα περὶ τοῦ σεμνοῦ καὶ ἱεροῦ διδάσκοντα ἔρωτος.

6 Ἄλλ' ἀνάγνωτε Φαῖδρον, ἄνδρες Λατῖνοι, ἀνάγνωτε πρὸς θεοῦ. κωλύω γὰρ οὐδέν. μᾶλλον δὲ καὶ συμβαλλοίμην ἂν ὑμῖν πρὸς τοῦτο τὰ δυνατά, ἐκεῖνα ὑμῖν εἰς τὴν ὑμετέραν μεταφέρων φωνήν, ὡς ἂν ῥᾶον τὰς τούτου **15** συκοφαντίας δυνήθειγτε διαγνῶναι. ἃ γὰρ ἡμεῖς διὰ βραχέων προέφημεν **V 173** καὶ ἐτι πολλῶ πλείω τούτων καὶ ἅμα ὠφελιμώτερα εὐρήσετε ἐν αὐτῷ πρὸς ἣν ἡμεῖς εἰρήκαμεν ἔννοϊαν φέροντα. ἀνάγνωτε τοίνυν. ἢ εἰ τῶν ἀναγνόντων μᾶλλον ἀκοῦσαι θελήσαίτε, τῶν καὶ γνόντων, ἅπερ ἀνέγνων, τὴν κρίσιν δοκιμάσατε, οὐ τῶν μὴδὲν συνιέντων, ὡς ὁ κατήγορος βούλεται. **20** »παρὰ γὰρ τῶν ἀναγνόντων ζητεῖτε, φησὶν, μόνον ἂν μὴ ὡσι τῶν Πλάτωνος ἐπαινέται,« ὡσπερ ἂν εἰ τις ἦν ὁ συνιείς μὲν Πλάτωνος μὴ σφόδρα καὶ θαυμάζων αὐτόν, ἢ εἰ τις ἂν δύναίτο λέγεσθαι ἢ εἶναι σοφὸς ἀληθῆς Πλάτωνα ἀγνοῶν, ἢ μὴ σφόδρα ἀμαθῆς καὶ ἀνόητος ὁ οὕτω Πλάτωνι λοιδορούμενος. διὰ τί δὲ καὶ οὐ προτίθησιν ὑμῖν αὐτὰ ἐκεῖνα εἰς μέσον, ἃ ψέγει **25** τοσοῦτον, ὡσπερ ποιοῦμεν ἡμεῖς, ἅπερ θαυμάζομεν, ταῦτα ὑμῖν δῆλα ποιούοντες; ἢ δι' ὅτι οὐκ ὀρθῆ κρίσει, ἀλλ' ἀλόγῳ πάθει κινούμενος λέγει ἃ λέγει; ἀλλ' ἀπαξιῶν αὐτὸς φαίη ἂν τοὺς τοιοῦτους τῶν λόγων ἢ ἀναγινώσκειν ἢ γράφειν ἢ ὄλως μνήμη παραδιδόναι. πῶς οὖν οὐ καὶ τοῦτο ἀπεικόντως ποιεῖ, ἃ αὐτὸς οὐδ' ἀκούειν ἀνέχεται, ἐπὶ τὴν τούτων ἀνάγνωσιν **30** ὑμᾶς παραπέμπων καὶ ἀνάγνωτε, ἀνάγνωτε λέγων; ὡς δηλαδὴ αὐτὸς ὑμῶν βελτίων τε καὶ ἐγκρατέστερος ὢν, ἄνδρες ἄριστοι, οὐς ἀναγινώσκειν προτρέπει, ὢν αὐτὸς ὡς ἀσελγῶς εἰρημένων οὐδ' ἀκούειν ἀνέχεται. ἀλλ' εἰ μιαρὰ τε καὶ βδελυρὰ, ὡς φησι, τὰ Πλάτωνός εἰσι ῥήματα, ἔδει τοῦτ' αὐτὸ δεῖξαι τὰ κείνου εἰς μέσον προενεγκόντα, ἵνα μὴ δόξῃ συκοφαντεῖν καὶ τοιοῦ- **35** του ἀνδρὸς ἐρήμην οὕτως ἀσελγῶς καταψηφίζεσθαι, ὃν ἵνα τοὺς ἄλλους παρῶ, Λύγουστῖνος καὶ Ἰερώνυμος, ἄνδρες σοφοί τε ἅμα καὶ ἱεροί, θαυμάζουσί τε καὶ στέφουσι μυρρίοις ἐπαίνους. ἀλλὰ δῆλον, ὡς διὰ τὸ σαφῶς εἰδέναι καθ' ἑαυτοῦ προαγαγὼν ἂν, ἃ προενεγκεῖν ἂν εἶχεν, τοῦτο μὲν παρήσει, Λατίνους δ' ἐπὶ τὴν Φαῖδρου παραπέμπει ἀνάγνωσιν. οἵτινες εἰ **40** μὲν οὐκ ἴσασι τὴν Ἑλλήνων φωνήν, πῶς ἂν ἀναγνῶεν; εἰ δ' ἴσασι, διὰ τί **V 174** μὴ μάρτυρας αὐτοὺς παράγει, ἀλλ' ἀναγνῶναι προτρέπει; ἐκεῖνο γὰρ πε- παιδευμένου, ἐκεῖνο ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἴδιον, οὐ τοῦτο. οὐδενὸς γὰρ δὴ κατὰ-

exclamat: »pro nefas«, et Latinos hortatur, ut Phaedrum Platonis legant, quasi turpem Platonis amorem in eo possint intueri. »Legite, legite, inquit, ipsum Phaedrum, qui non creditis, aut ab iis, qui legerunt, nisi Platoni faveant, quaeritote«. Quem Phaedrum quaeso nominas, in quem ita in-
 5 veheris? Certe nihil istiusmodi huic nostro accommodari aut infligi potest. Quem si aequioribus oculis introspicere voluisses neque ipse te videns fortasse volensque decepisses, aliquid ex iis, quae modo protuli, intellegere potuisses in Phaedro et veritatis ipsius veneratione Phaedrum adorares tamquam divini amoris rationem atque doctrinam.

10 Sed legite, quaeso, Phaedrum, viri Latini. Nihil enim impedio, immo
 rogo et oro et in eo interpretando operam meam libentissime praesto, ut hominis calumnias et falso obiecta crimina percipere aperte possitis. Et haec enim, quae nos exponimus, et alia longe plura ad eundem modum in eo comperietis aut, si malueritis audire ab iis, qui legerint, intellegetis,
 15 modo eruditi sint nec, quales velle videtur adversarius, indocti. Sic enim dicit: »Nisi Platonis laudi faveant«, quasi quis esse queat, qui, cum Platonem intellegat, possit laudi eius non favere. Idem profecto et doctrina profecit et Platonis laudator est, idem et iudex indoctus est et Platonis vituperator. »Quaeritote, inquit, ab iis, qui legerunt, ita prorsus, sed a doctis homini-
 20 bus, non ab imperitis, rudibus et furiis, ut aiunt, agitatis.« Sed cur ipse vobis non ea, quae vituperat, in medium profert, sicut nos ea, quae laudamus, exponimus et digna laude esse demonstramus? Nempe quia pro libidine animi sui illa reprehendit et, quae ipse non potest ferre, alios, ut legant, hortatur: »Legite, legite, inquit, quae ego sine stomacho lectitare non
 25 possum.« Scilicet hic longe vobis honestior est, optimi viri, quos ad ea legenda mittit, quae ipse referre, quia obscœna sunt, non potest. Atqui Platonis dicta utrum talia essent, debuit demonstrare prolatis in medium, quae stomachari videbantur, verbis auctoris, ne mentiri, calumniari et in hominem, quem, ut ceteros omittam, Augustinus et Hieronymus viri
 80 sanctissimi tantopere laudant, invehi temere videretur. Verum quia proferre nihil nisi adversus se poterat, nihil protulit, sed mittit Latinos ad Phaedrum legendum. Qui si litteras nesciunt Graecas, qui legere possunt? Si sciunt, cur eos testes non adhibet, sed ad legendum transmittit? Enim-

1 ὁ τοῦ βδελύγματος βοῶν U om. B² in marg. V M Z in textu. | 5/454,4 ἀνάγ-
 νωτε — ταῦτά φησιν U om. B² in marg. V M Z in textu, quo loco UB καὶ ἵνα μή τις
 αὐτῷ εἴποι· τί οὖν αὐτὸς ἡμῖν; οὐ τοῦτον ἠρμηνεύσας ὁ περὶ πάντα σοφὸς ἀπαξιού-
 φησιν αὐτὸς τοῦς τοιοῦτους τῶν λόγων ἢ γοῦν ἀναγινώσκειν ἢ γράφειν ἢ ὅλως μνήμη
 παραδιδόναι. καὶ | 6 βούλοι B² M βούλει V | 9 ἠπάτας B² V Z ἢ πάντας M | 10 ἐνεῖναι
 B² V Z εἶναι M | 23 δύναιτο B² V Z δύναται M | 24 ἀληθῆς Πλάτωνα B² V ἀλήθειαν
 Πλάτωνος Z ἀληθεῖα Πλάτωνα M | ὁ οὕτω B² V Z οὐ τῷ M | 25 αὐτὰ B² V αὐτὸς M |
 26 ταῦτα] M add. καὶ | 28 τοιοῦτους B² V Z τοιοῦτον M | 42 μὴ B² V Z μὲν M | μάρτυρας
 B² V Z μαρτυρίας M

ψηφιστέον, ὅς μὴ ἢ αὐτὸς ὁμολογήῃ τὰ ἐγκλήματα ἢ ἀποδείξει καὶ μάρτυσιν ἐλεγχθεῖν. ὧν οὐδέτερον ποιῶν ὁ κατήγορος, οὐ κατηγορεῖ, καὶ ῥαδίως καταψηφίζεται ὡσπερ τις ὧν ἀνυπεύθυνος ἀρχῶν.

- 7 Ἀκούσατε δὲ καὶ ἃ μετὰ ταῦτά φησιν. ἵνα γὰρ μὴ πολλάκις τὰ αὐτά τε καὶ ὅμοια ἀνακυκλῶν καὶ πρὸς ἕκαστα ἀπολογούμενος μακρότατὴν 5 τε ἅμα καὶ πλήρη ἀδολεσχίας ποιήσω τὸν λόγον, ἐνταῦθα αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ὁμοίαν συκοφαντίαν ἐκθέμενος ἐνὶ πρὸς πάντα ἀπολογήσομαι λόγῳ. προτρέπων γὰρ προῖων περαιτέρω Λατίνους ἀναγνῶναι καὶ τὸν περὶ Ἔρωτος λόγον, οὐδ' αὐτὸν ἔχοντάς πω μεταγεγραμμένον, ὅπου φησὶ Πλάτων λέγειν ἐκείνους τῆς μακαρίας ζωῆς τεύξαμένους, οὓς τις θεῶν ἐραστήν τε ἅμα καὶ 10 ἐρώμενον ἐκ δυοῖν ἕνα πεποίηκεν συντήξας καὶ συμφύσας ἀλλήλοις, εἶτα εἰδὼς ἀποκτείνει ψευδόμενος λέγων ἃ βούλοιο, περὶ ὧν ἐλεγχθῆναι παρὰ Λατίνοις οὐ δυνατόν, πολλοῖς ὁμοίοις κώλοισ ἀξάνει τὸν λόγον. καὶ καταφορικώτερον αὐτὸν ἐργαζόμενος προστίθησι μετὰ πολλῆς ἐξουσίας τε καὶ
- U 111^v ἀδείας οὕτως ὅμως ἐκ δυοῖν δηλονότι ἕνα ποιῆσαι αὐτούς, ὡς τὴν ἑκατέρου 15 ἡδονὴν παραμένειν αὐταῖς, ὡς μηδέποτε τὴν τῆς ἀκολασίας ἐκείνης ἀποσβεσθῆναι φλόγα, μηδέποτε τὴν ἡδονὴν ἐλαττοῦσθαι, μηδέποτε τὸν ἔρωτα μεταβληθῆναι, ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν αἰεὶ διαμένειν εἰς ἕνα τε ἀμφοῖν συντακέντων καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔρωτος, ἀγάπης τε καὶ ἀκολασίας ἀπολαυόντων. ὧν οὐδὲν ἐν τῷ Πλάτωνος βιβλίῳ εὐρήσεις κείμενον. πάντα γὰρ τοῦ γενναίου 20
- B 77^v τούτου ῥήτορός εἰσι γεννήματα καὶ προσθῆκαι καὶ περιφανεῖς ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν συκοφανταί. »ὡ τοῦ μιάσματος, ὡ τῆς ἀσελγείας καὶ βδελυρίας τῶν λόγων,« ἀφειδῶς βαδῶν διαρρήγνυται. »ἐκείνους, φησὶ, τῆς μακαρίας ζωῆς ἐτόλμησεν εἰπεῖν τεύξεσθαι, οὓς τις θεῶν ἐραστήν τε ἅμα καὶ ἐρώμενον
- V 174^v ἐκ δυοῖν ἕνα πεποίηκεν συντήξας καὶ συμφύσας ἀλλήλοις.« »ἀνάγνωτε τὸν 25 περὶ Ἔρωτος ἐπιγραφόμενον λόγον.« »ὡσπερ γὰρ ἐν θαλάσῃ καὶ λίμναις πολλαὶ ὕφαλοι λελήθασιν πέτραι καὶ χρυσὸς κίβδηλος τῇ λυθίᾳ βασανιζόμενος λίθῳ ὑπολευκαίνεται καὶ ὀρείχαλκος εἰς πῦρ ἐμπεσὼν ἐλέγχεται, οὕτως οἱ Πλάτωνος λόγοι ὑπὸ προσχήματι σπουδαίων πραγμάτων πᾶν μίσημα, πᾶσαν ἀσέλγειαν περιέχουσιν.« ἀλλ' ἴδωμεν, τί αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐγκλήματα 30 κατὰ Πλάτωνος δύναται. ὑπὸ προσχήματι φησὶ τὸν Πλάτωνα σπουδαίων πραγμάτων πᾶσαν διδάσκειν ἀσέλγειαν. ὁ ἄρα ἐρῶν καὶ ἐρώμενος, οὓς μακαρίους ἔσεσθαι διὰ τὸν ἔρωτά φησὶ Πλάτων, σπουδαίου, οὐ φαύλου οὐδενὸς ἔργου καὶ αὐτῷ κατηγόρῳ κριτῇ ἐργάται εἰσὶ. καὶ ταύτῃ οὐκ ἐγκλητέον τῷ Πλάτωνι. εἰ δέ τις ἐνταῦθα ὕφαλος ἐπικαλυπτομένη λανθάνει, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον ἦν 35 ἂν τῷ κατηγόρῳ δεικτέον. εἶτα καταψηφιστέον καὶ μιαν ἐγκλητέον τῷ Πλάτωνι. εἰ γὰρ μηδεὶς ἐνταῦθα κίνδυνος λανθάνων, μηδὲν προσδοκώμενον βλάβος, μάτην βοᾷ. »ὡ τοῦ μιάσματος«, καὶ γελοῖος οὐχ ὁ Πλάτων, ἀλλ' ὁ οὕτως ἀνοήτως καὶ μάτην βοῶν. ἢ οὖν ὁ αὐτὸς πλάττει, ἐκείνου κατηγορεῖ, ἢ τάναντία ἑαυτῷ λέγει τῶν λόγων ἐκείνων ἐπιλαμβανόμενος, οὓς σπουδαῖα 40 περιέχειν φησὶ πράγματα.
- 8 Ἄλλ' ἡμεῖς καὶ σπουδαίων πραγμάτων αὐτὸν διδάσκαλον κἂν τούτοις εἶναι φαιμεν, ὅπερ οὐδ' ὁ κατήγορος ἀρνεῖται, καὶ ἅπερ αὐτὸς πλάττει, ἀπο-

vero ista tergiversatio nec docti nec probi hominis est. Neque enim damnari quempiam fas est, nisi vel errorem fassus vel testibus convictus fuerit. Quorum neutrum adversarius quaerit, sed suo unius iudicio eum, quem accusat, quasi dictatoria potestate censet esse condemnandum.

5 At quem ad modum Platonis sententiam referat, videamus. »Pro 7 nefas«, inquit. »Pro, inquam, nefas. Eorum beatam fore vitam ausus est scribere, quos deus aliquis amatum atque amantem confusos liquefactosque in unum ex duobus hominem rediget.« »Legite librum, qui de Cupidine inscribitur.« »Quem ad modum in brevibus atque stagnis saxa plerumque
10 latentia subsunt, ita omnis doctrina eius sicut adulteratum aurum lapidi admotum subalbet et orichalcum, si proiiciatur in ignem, prodit. Sic fallacem sub specie rerum bonarum scelerum congeriem subostendit.« Haec sunt adversarii verba in Platonem, ubi primo animadvertendum est, quod Platonem dicit sub specie rerum bonarum scelera docuisse. Ergo amans
15 et amatus, quos pro amore beatos futuros Plato affirmat, speciem honesti non sceleris praeseferunt etiam ipsius adversarii sententia. Sicque reprehendi Platonem nefas est. Sin saxum in his latet, ut adversarius scribit, ostendendum id primo est, post reprehendendum et exclamandum »pro nefas«. Nam si non latet et tuta omnia sunt, avide nimis et frustra exclamatur
20 »pro nefas«, et ipse potius, qui ita exclamat, quam Plato deridendus est. Verum quoniam tuta sunt universa et per virtutem unicuique viam et domicilium praebent, nihil tale demonstrare potest, ideoque quod perversi hominis est, exclamando subterfugit et fallere auditorum animos conatur. Hoc igitur modo vel, quae ipse fingit, vituperat vel sibi repugnantia loquitur,
25 cum sermonis speciem reprehendat, quam bonam esse confitetur.

Nos autem et speciem honestam, quod adversarius non negat, in Platonis oratione servari dicimus et, quod ipse fingit, negamus. Atque ut

4 γὰρ V M] U om. B² *suprascripsit* | 7 συκοφαντίαν B V M] φλυαρίαν U | πάντα B V M] πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐωλοκρασίαν U | 21/466,11 καὶ περιφανεῖς — αὐθις B² *in marg.* V M Z *in textu, quo loco* U B θς καὶ τοῦ ῥήτορος Λυσίου τὸν ὑπὲρ τοῦ αἰσχροῦ ἔρωτος λόγον ὡς δὴ καὶ αὐτὸς ῥητορικὴν ἐπαγγελόμενος κάκεινον ὡς πέθηκος μέντοι λέοντα μιμούμενος ἐπαινεῖ πάσης ἀκολασίας ὄντα μεστόν. Ἰλάτωνος δὲ τοῦς σωφρονεστάτους συκοφαντεῖ λόγους. εἶτα αὐτῷ τὸν περὶ κοινογαμίας λόγον προφέρει καὶ αἰτίας δύο τῆς κακοπολιτείας ταύτης ἀποδιδούς, τὴν μὲν ὡς ἀτόπως ἄθλα ἀρετῆς δοκίμη Ἰλάτων ἀπονέμειν τοῖς ἀρετὴν ἀσκοῦσιν ἀκολάστους ἡδονὰς καὶ τὴν ἀφροδισίων χρῆσιν, θατέραν δὲ ὑπ' Ἀριστοτέλους δανεισάμενος, ὡς τὴν πατέρων τε καὶ ἐγγόνων
B 77^v πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην τε καὶ αἰδῶ ἀποσβεννύς, μὴ γινώσκοντας οἷτινες οἰκεῖοι, οἷτινες ἀλλότριοι πατέρες ἢ παῖδες, ὁ μόνον φιλίας τε καὶ ἀγάπης αἴτιον εἶναι, καὶ πολλὰ τὸν ἄνδρα συκοφαντήσας τελευτῶν ἐπάγει αὐ· | 21 καὶ om. M | 29 προσχήματι B² V σχήματι M | 30 περιέχουσιν, πᾶσαν ἀσέλγειαν V | αὐτὰ V αὐτῷ M | 32 ἐρῶν B² V ἐρεῖν M Z | 36 ἂν B² M αὐ V | 37 μηδὲν B² M μηδὲ V

7 confusos *corvexi sec. Graec.* contusos *codd. et edit.*

κρίνομεν. ὥσπερ δὲ αὐτὸς οὐδένα λόγον εἰπεῖν ἔχει, δι' ὃν βλασφημεῖ Πλάτωνα, οὕτως ἡμεῖς τούτῳ ἀληθεστάτῳ βοηθούμεθα λόγῳ, τῷ· εἰ ὁ Πλάτων ἐπὶ προσχῆματι σεμνῷ καὶ σπουδαίῳ βδελύγματα καὶ ἀκολασίαν ὑπετίθετο, οὐκ ἂν ἐν τῷ αὐτῷ διαλόγῳ ἔφεγεν ὃ ἐπῆνει, καὶ ἐνέκρινεν οὗ τοὺς ἀκροατὰς ἀποτρέπει. καὶ τὸν μὲν σῶφρονα ἔρωτα διαρρήδην ἀνύμνει, τὸν δ' αἰσχρὸν 5
κακῶς ἔλεγε. τοιοῦτό τι γὰρ οὐχ ὅπως Πλάτων τοιοῦτος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδέ τις πάντων ἀνθρώπων κουφότατος ἐποίησεν ἂν. πρὸς δὲ οὐδ' οἱ τὸ Πλάτωνος

V 175 ἦθος τοσοῦτοί τε καὶ τοιοῦτοι ἄνδρες θαυμάζοντες τοιοῦτον συγχωροῦσιν νομίζεσθαι, οἷον ἐπὶ σεμνῷ προσχῆματι τοὺς ἀκροατὰς ἀπατᾶν, ἀλλ' οἷον σεμνὰ μὲν τοῖς ῥήμασι, σεμνὰ δὲ καὶ τοῖς νοήμασι καὶ λέγειν καὶ γράφειν. 10 ὁ δὲ κατήγορος ὁμῶς αὐθις καὶ αὐθις ἐκ τῶν τοῦ Φαίδρου καὶ Συμποσίου παλιλλογῶν ἐγκαλεῖ αὐτῷ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ὡς τοὺς συζῶντας καὶ συνόντας ἀλλήλοις τῷ αἰσχίστῳ ἔρωτι τὸν οὐρανὸν οἴκησιν ἀπονέμοντι καὶ τοῖς οὐρανόις

U 112 θεοῖς ἐσομένους πρὸς χάριν τοὺς πασχητιῶντας μόνους καὶ τὰ γυναικῶν ἀναιδῶς πεπονθότας ἰσχυρίζομένῳ, τοῦτο δὲ καὶ τῷ Ἀχιλλέως παραδείγματι ἐν 15 Συμποσίῳ διδάσκοντι καὶ τὴν αἰσχίστην ἡδονὴν ἐγκρίνοντι, ἣν παταχοῦ ὡς λώβην αἰσχίστην καὶ πάσης νεότητος λύμην οἶδαμεν αὐτὸν τῶν ψυχῶν ἐξορίζοντα καὶ ὕβριν, οὐκ ἔρωτα τὸν τοιοῦτον ἔρωτα καλοῦντα καὶ τοὺς τῷ τοιοῦτῳ ἐνόχους θηρία καὶ λύκους ὀνομάζοντα, τῷ σεμνῷ τε ἐκείνῳ καὶ θείῳ ἔρωτι τὰς ψυχὰς ἀλλήλαις συνάπτεσθαι δεῖν καὶ βουλόμενον καὶ κελεύοντα. 20 οὐδ' ὁ κατήγορος πάντῃ ἀρνεῖται λέγων ὑπὸ σεμνῷ προσχῆματι πολλὴν βδελυρίαν διδάσκειν. εἰ δὲ σεμνοῦ καὶ θείου ἔρωτος ἡμῖν οἱ Πλάτωνος λόγοι παριστῶσιν εἰκόνα, τὰ περὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ βδελυροῦ ὑπὸ τοῦ κατηγόρου λεγόμενά τε καὶ πλαττόμενα οὐ Πλάτωνος, ἀλλὰ τοῦ κατηγόρου δηλαδή καὶ ἐννοίας καὶ ῥήματα νομιστέα. ἐν γὰρ τοῖς Πλάτωνος λόγοις 25 οὐδὲν ὅλως τοιοῦτον, οἷον ὁ κατήγορος πλάττει ἐνεῖναι, ἰδεῖν ἔξεστιν.

Β Αὐτοῦ τε οὖν περὶ σεμνοῦ πράγματος ποιουμένου τὸν λόγον καὶ τοῦτο τῶν τε ῥημάτων τῶν τε νοημάτων αὐτοῦ σαφῶς δηλούντων καὶ τῶν εὔ αὐτοῦ συνιέντων πάντων κατὰ ταύτην ἐκεῖνα τὴν διάνοιαν ἐκδεχομένων ὁ κατήγορος ὁμοίον τι ποιεῖ τούτου κατηγορῶν, ὥσπερ ἂν εἰ τῶν ἐπ' 30 ἐκκλησίας τὸν λαὸν διδασκόντων τινὰ κατὰ τοῦ αἰσχροῦ ἔρωτος διαλεγόμενον καὶ τῖνα τρόπον καλῶς ἐραστέον καὶ τίς ὁ ἀληθῆς ἔρωτος ὑποτιθέμενον ἀκόλαστός τις καὶ ἀσελγῆς ἀκούων καὶ δυσχεραίνων ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ αἰσχροῦ

V 175^v ἔρωτος ψόγοις καὶ τοῖς τοῦ σεμνοῦ ἐγκωμίσις ὕβρεσι πλύνει τὸν λέγοντα καὶ τῷ διαβαλομένῳ ὑπ' αὐτοῦ ἔρωτι ἐνοχὸν αὐτὸν ἀποφαίνει ψευδόμενος. 35

θ προσχῆματι B^v V σχήματι M | 12 τοὺς συζῶντας καὶ συνόντας *codd.*] *forse corrigendum in τοῖς συζῶσι καὶ συνοῦσι* | 16/468,29) καὶ τὴν αἰσχίστην --- γλώτταν B^v *in marg.* V M Z *in textu, quo loco* U B ταῦτα μὲν αὐτὸς καὶ τοιαῦτα καὶ πολλὰ ὅμοια τούτοις ἀκολάστῳ γλώττῃ καὶ διανοίᾳ διεφθαρμένη περὶ ἡδονῆς καὶ ἐρώτων καὶ πάσης ἀκολασίας ἀναιδῶς τε καὶ ἀφειδῶς ἐγκαλεῖ Πλάτωνι, οὐ τὸν θεὸν φοβηθεὶς, οὐ φύσιν αὐτήν, οὐ τὴν ἀλήθειαν αἰσχυνηθεὶς, οὐ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων δόξαν, οὐ τοὺς ἐκείνου λόγους δυσωπηθεὶς, οἷς τούναντίον δείκνυται πᾶν, ἀλλ' ὅτι ᾤθηθη ῥαδίως ἀπατήσιν ἂν δυνηθῆναι τοὺς μὴ εἰς τὴν ἰδίαν φωνὴν ἔχοντας τὰ κείνου ἡρμηνευμένα. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς μεγίστοις τοῦ κρητίζειν οὐκ ἐπελάθετο, ἀλλὰ ῥητὰ καὶ ἄρρητα συμ-

nullam ipse rerum, quas commentatur, rationem affert, sic nos veram
 illam et necessariam rationem adducimus: Quodsi Plato sub specie honestatis
 scelus suaderet, profecto non idem scelus tam aperte in eodem sermone
 reprehenderet nec palam honestum amorem laudaret, turpem vero detesta-
 5 retur. Quod ne levis quidem et rudis homo faceret, nedum Plato vir in
 dicendo gravissimus, tum etiam quod mores Platonis, qui a tot optimis
 atque doctissimis viris laudantur, non fallacem induunt speciem, sed quod
 proferre videntur, idem intra sese complectuntur et excolunt. Verum quid
 adversarius suoapte ingenio hominibus honesta benevolentia devinctis addiderit,
 10 videamus. »Ita tamen inquit, ut utriusque voluptas permaneat. Sic enim
 futurum inquit, ut nunquam ardor ille libidinis exstinguatur, nunquam
 voluptas minuatur, nunquam amor commutetur, sed una eademque perduret
 atque permaneat, si in unum confusi iisdem semper amoribus voluptate
 libidineque perfruantur.« Haec etsi non recte intelleguntur, illud tamen sibi
 15 velle adversarius videtur, ut amans cum amato per libidinem quandam
 turpem coniungatur. Quod Plato apertissime execratur et amentem, qui
 ita amat, non amantem appellat, quippe honesto, pio sanctoque amore con-
 iungi animos praecipit. Quod et adversarius ipse concedit, cum Platonem
 dicit sub specie rerum bonarum fallacem congeriem scelerum ostendere.
 20 Quodsi Platonis sermo prae se fert speciem honestissimi amoris, certe
 quae turpia ab adversario et scribuntur et vituperantur, non Platonis, sed
 ipsius adversarii esse certum est, quod ex ipsius quoque Platonis sermone
 perspicui facile potest, in quo nihil tale est, quale refert adversarius.

Cum itaque Plato de amore modestissimo sermonem se habere fateatur 9
 25 et, quod ab eo scriptum est, ea specie, qua docetur, accipere debeamus,
 profecto adversarius perinde agit, ac si virum aliquem religione venerandum
 publice praedicantem — sic enim concionantes hodie vocant — contra
 turpem nefandumque amorem et, quem ad modum pie ac sancte amandum
 sit, docentem, sceleratus aliquis id aegre ferens eum maledictis insectetur
 30 et, quod improbari detestatusque sit, agere ipsum mentiatur. Sic plane

φορήσας καὶ τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ πραγμάτων καὶ ὀνομάτων συλλεξάμενος καὶ
 τὰ μὲν βέλτιστά τε καὶ τιμιώτατα καὶ σωφρονέστατα τῶν ἐκείνων εἰρημένων λόγων
 παντάπασι σιωπήσας καὶ οὐδεμίαν ὄλωσ ἐκείνων οὐδενὸς κακουργότατα ποιησάμενος
 μὲν εἰς τὰς δ' εἰς τὸ ἐναντίον οὐχ ὑπ' ἐκείνου, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν τούτων ὁμοίων ὡς ἐν
 διαλόγῳ εἰρημένοις, ταῦτοις δὲ πολλὰ μὲν ἐπὶ τῷ χειρὸν πρῶσθεις καὶ τοῦ λόγου κατα-
 ψευσάμενος, τινὰ δὲ καὶ ἀφελῶν, ὅσα δηλαδὴ τοῦ σεμνοτέρου ἔχεται ἡθους καὶ τὰ
 ἀσέμνως εἰρημένα κολάζει τε καὶ συστέλλει, πλείστην φλυαριῶν καὶ λοιδοριῶν καὶ συκο-
 U 112^v φαντιῶν μισγάγγειάν τε καὶ ἐωλοκρασίαν τῶν ἀκουόντων κατεσκεδάσατέ τε καὶ κατέχεται.
 | 16 ἀσχιστην] B²? ἀσχιστον V M | 24 κατηγορου V κατηγορουμένου M | 30 τοῦτου V
 τοῦτου M | 2v om. V | 34 πλύνου V πλάνην M] B²?

10 Georg. Trap. Comparat. III. 2.

τοιούτων τι τῷ ὄντι καὶ ὁ ὑβριστῆς οὗτος ποιεῖ κατὰ Πλάτωνος. εἰσάγει γὰρ Φαῖδρον Ἀθηναῖον μειράκιον ἀπαλὸν καὶ ὠραῖον διηγούμενον πλείστους αὐτοῦ αἰσχυρῶς ἔρᾶν ὡς τούτου τότε τοῦ μιάσματος παρ' Ἀθηναίοις κρατοῦντος, καὶ τὸν μὲν Πλάτωνα φιλόσοφον ἄνδρα τρόπων τε χρηστῶν καὶ συμπάσης ἀρετῆς διδάσκαλον ἀποτρέποντά τε τὸν Φαῖδρον τῆς τοιαύτης 5 μυσαρίας καὶ τῶν τοιούτων ἐραστῶν ἀπέχεσθαι προτρέποντα, τίς τε ἂν εἶη ὁ ἀληθῆς ἔρως, διδάσκοντα βλασφημεῖ καὶ κακῶς λέγει, Λυσίαν δὲ τὸν ῥήτορα αἰσχιστα ἐρῶντα καὶ τοῦ ἐκείνου λόγους πάσης ἀσελγείας, πάσης ἀκολασίας ὄντας μεσοῦς ὑπερεπαινεῖ καὶ θαυμάζει. ἄρ' οὖν οὐ δῆλον ὡς οὐ λόγῳ οὐδενί, πάθει δὲ καὶ μίσει κινούμενος ὁ κατήγορος τοῦ 10 Πλάτωνος καταφέρεται, οὐ ὁ βίαις καὶ τῶν ἡθῶν ἢ χρηστότητος, εἰ μάρτυσι πιστευτέον, ὑπὸ πάντων ὑμνεῖται, εἰ τοῖς αὐτοῦ λόγοις πειστέον, οὐχ ἕκως μέμψεως, ἀλλὰ καὶ πάσης εὐφημίας ἀξίως φαίνεται τοῖς ἡρώδῃς τε καὶ ἀπαθῶς κρίνειν ἐπισταμένους; οὗτος γὰρ καὶ ὁ Πλάτων σεμνότητά τε ἅμα καὶ σωφρονέστατα ὡς ἑαυτοῦ γνώμην εἶρηκε, παραδραμῶν καὶ παντάπασι 15 σιωπήσας καὶ οὐδενὸς ἕλωσ ἐκείνων οὐδεμίαν κακουργήματα ποιησάμενος μνείαν, τοῖς δ' εἰς τὸ ἐναντίον οὐχ ὑπ' ἐκείνου, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τούτῳ ὁμοίων ὡς ἐν Συμπασίῳ καὶ διαλόγῳ εἰρημένους, ἔν' ἔχει Σωκράτης οἷς ἂν ἀντίποι καὶ ὁ ἀποδοκιμάσειεν, τούτοις δὲ πολλὰ μὲν ἐπὶ τῷ χειρῶν προσθεῖς καὶ τοῦ λόγου καταψευσάμενος, τινὰ δὲ καὶ ἀφελῶν, ὅσα δηλαδὴ τοῦ σεμ- 20 νοτέρου ἔχεται ἡθῶς καὶ τὰ ἀσέμνως εἰρημένα κυλάζει τε καὶ συστέλλει, τινὰ δὲ διαφθειράς καὶ μεταβαλῶν, ὡς βεβούληται, πλείστην φλυαριῶν καὶ λοιδοριῶν καὶ συκοφαντιῶν μισγαγκεῖάν τε καὶ ἐωλοκρασίαν τῶν ἀκούοντων

V 176 κατεσκεδάσατέ τε καὶ κατέχεε, οἰησάμενος ἴσως ῥαδίως ἀπατήσειν ἂν δυναθῆναι Λατίνους τοὺς μὴ εἰς τὴν ἰδίαν φωνὴν ἔχοντας μετενηνεγμένα τὰ 25 ἐκείνου. καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ἐν τοῖς μεγίστοις τοῦ κρητίζειν ἐπιλαϊθόμενος, ἀλλὰ ῥητὰ καὶ ἄρρητα συμφορήσας καὶ τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ πραγμάτων καὶ ὀνομάτων συλλεξάμενος ἀκρατῶς κατὰ τοιοῦτου ἀνδρὸς ἀκόλαστον ἐκίνησε γλώτταν.

10 Ἴμεῖς δὲ ἄλλως αὐτοῦ τὴν κακίαν καὶ κύρυζαν ἐλέγξει οὐκ ἔχοντες 80 U 112^v ἢ διὰ τῶν Πλάτωνος λόγων, ὡς καὶ αὐτὸς φησιν οὐκ εἶναι τοῖν φιλοσόφῳιν B 78 πρὸς ἀλλήλω παραβολὴν ἄλλως γενέσθαι ἢ τοὺς ἐκατέρου λόγους ἐκθειμένους, οὐκ οἶδαμεν ὅτι καὶ δράσομεν. παραπέμπειν μὲν γὰρ τοὺς ἀκρατάς δηλονότι Λατίνους εἰς τὴν τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀνάγνωσιν οὐκ ἔστι μὴ ἔχοντάς γε αὐτά, ἵνα μὴ αὐτοὶ δόξωμεν ψεύδεσθαι διανοεῖσθαι καὶ διὰ τοῦτο εἰς 85 τὰ μὴ ὄντα αὐτοὺς παραπέμπειν, καίτοι ἄσμενοι ἂν αὐτὸ πεποιηκότες, εἰ ἐδυνάμεθα, ὡσπερ ἐπὶ τῶν τῆς ἱεῖας γραφῆς καὶ τῶν διδασκάλων κοινῶς γε παρ' ἀμφοῖν Λατίνους τε καὶ Γραικοῖς εὕρισκομένων πεποιθήκαμεν. ἐκθειμένα δὲ πάντα ἐνταῦθα μακρότατόν τε τὸν λόγον ποιήσεις, προσκορῆ τοῖς ἀναγινώσκουσι, καίτοι καὶ νῦν πολλῶ μὲν μακρότερον ἢ προϋθέμεθα 40 γεγονότες, οὐ πάντων δὲ ἡμῶς ἡμμένον τῶν τούτῳ πεφλυαρημένων, εἰ καὶ ὡς δοκῶ ἱκανῶς περὶ τῶν γε ἀναγκαίων καὶ ὧν τις ἂν γένοιτο λόγος διηλεγμένον. ἀνάγκη τοίνυν μοι ἐπίκειται, εἰ καὶ μὴ πάντα, τινὰ γοῦν καὶ

facit adversarius iste Platonis. Introducit enim Phaedrum Atheniensem adolescentulum narrantem perquam multos pulchritudinis suae turpes amatores habuisse, quasi hoc vitium commune Athenis esset, et tamen Platonem summum philosophum et magistrum bonorum morum vituperat, quod
 5 eundem Phaedrum moneret a turpibus amatoribus cavendum esse, et quo pacto honeste amandi adolescentes essent, doceret cum summa commendatione et laude virtutis, Lysiam vero oratorem laudat, cuius oratio detestabile istud scelus, quod a Platone reprehenditur, adolescenti Phaedro nititur suadere. Quae cum ita sint, quis dubitet adversarium non ratione
 10 aliqua, sed dumtaxat malignitate animi motum in haec adversus Platonem iurgia prorupisse, cuius vitam, si aliorum testimonia quaerimus, omnes laudant, si ex ipsius sermone colligimus, non nisi piam et honestam et sanctam possumus iudicare? Verum id quidem vix tolerabile videtur, quod adversarius ea, quae gravissime honestissimeque a Platone suo iudicio
 15 dicuntur, dedita opera praeterit, quae vero in Convivio et a persona qualibet referuntur, ut his propositis habeat Socrates, quid possit reprobare, ea avidè complectitur et partim addit aliquid, partim adimit, partim pervertit ac suo arbitrato commutat et paginas male litteratas sordibus complet ac foeda verborum suorum colluvione commaculat, hac una re fretus ita fore, ut
 20 homines, qui Platonis libros non legerunt, vaniloquentia sua decipi facile possint.

Sed ut magis hominis perversitas pateat et, quomodo Platoni tribuat, 10 quae ab eo dicta non sunt, videatur, proferenda sunt loca ipsa Platonis et, an tale aliquid in his sit, quale adversarius simulat, attendendum.
 25 Neque enim »pro nefas« a nobis exclamandum est nec, ut Phaedrum aut Convivium homines legant, suadendum, quod ideo adversarius facit, quia nihil, quo sustentare possit calumnias suas, inveniens et omni rationis praesidio destitutus, quo se vertat, non habet incertaque incertis probans pro conclusione iurgiorum congeriem affert.

5 τὸν αἰ. M | 6 προτρέποντα B² V προτρέποντι M | 7 κακῶς B² V καλῶς M |
 12 εἰ B² V Z καὶ M | 26 κρητίζειν B² V κρατίζειν M | 30 τὴν κακίαν B V M τὴν μανίαν
 τε καὶ βδελυρίαν καὶ κακίαν U

ὅσα ἀναγκαιότερα ὑπ' ὄψιν ἐκθεῖναι τοῖς ἐντευξομένοις τῷ συγγράμματι τῷδε καὶ δι' ἐκείνων τὸ προκειμένον δεῖξαι. οἶομαι γάρ, μᾶλλον δὲ ἀκριβῶς οἶδα παρ' εὐγνώμοσιν ἀκροαταῖς καὶ κριταῖς ἀδεκάστοις ἀκούσασί τε ὧν ἐξεθέμεθα ἐνταῦθα Πλατωνικῶν περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας παντοδαπῶν λόγων καὶ ὧν κατὰ ἡδονῆς ἀκολάστου καὶ ἀσελγείας καὶ παντὸς τοιοῦτου 5

U 113 μιασμοῦ εἰρήκει, περὶ τε σωφροσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τῆς ὅλης ἀρετῆς θειότατα διείλεκται, καὶ ὅπως τοῖς λόγοις οἰκείως τε καὶ συμφώνως, ἐξ V 176^v ὧν ἕτεροι περὶ αὐτοῦ μαρτυροῦσι, βεβίωκε, προσακηκοῶσι δὲ καὶ τὰ ἐκ Φαίδρου καὶ Συμποσίου καὶ ὧν πρὸς τὰς κατηγορίας ἐροῦμεν ἀπολογιῶν, τὴν νίκην ἀποίσεσθαι καὶ Πλάτωνι τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ πάντων ἐπανα- 10 σῶσεσθαι δόξαν καὶ τὸν συκοφάντην καὶ βάσκανον ἀποφανεῖν, μηδ' ἐν ἐλαχίσταις καὶ τοῖς τυχοῦσι, μὴ τί γε δὴ τοῖς μεγίστοις καὶ θειοτάτοις ἄξιον ἢ πιστεῦσασθαι ἢ ὅλως ἀκούεσθαι, ἀλλὰ πάσης ἀνθρώπων ἀκοῆς, πάσης σοφῶν συνουσίας, πάσης σωφρονούντων κοινωνίας αἰσχυρῶς ἀπελαύνεσθαι. ἀλλὰ τούτων μὲν ἄλλοις. 15

11 Nῦν δὲ πρὸς τὴν τῶν προκειμένων δεῖξιν ἐπανιτέον, καὶ οἷα περὶ U 113^v ἐρωμένου καὶ ἔραστοῦ καὶ ὅλως ἔρωτος Πλάτωνος δόξα, ἐξ αὐτοῦ τε Φαί- B 78^v δρου καὶ Συμποσίου δεικτέον αὐτὰ ἐκθεμένοις γυμνὰ κατὰ ῥήματα Πλάτωνος ἀνεῦ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἢ τινος ὅλως μεταποιήσεως. ἐν οὖν τῷ Φαίδρῳ ἀνεγνωσμένου λόγου Λυσίου ὑπὲρ αἰσχυροῦ ἔρωτος πρῶτα μὲν 20 αὐτῷ ἀντιλέγει Σωκράτης, ἥ εἴρηται, καὶ τὸν τοιοῦτον ἔρωτα ψέγει πολλοῖς καὶ καλοῖς λόγοις, ἀρχάς τε καὶ αὐτοῦ καὶ γενέσεις καὶ αἰτίας καὶ αὐξήσεις οὕτω διδάσκων τὰς ἀκροατάς, ὡς μὴ πιστευτικῇ μόνον ἐκ τοῦ τῶν λεγόντων ἀξιώματος διδασκαλίᾳ τὴν τοιαύτην ἀσελγειαν αἰσχυρὰν τε καὶ βλαβερὰν ἑαυτοῖς οἶεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἐκάστους ἐγνωσμένης ἤδη τῆς 25 αἰτίας τε καὶ γενέσεως τοῦ τοιοῦτου μιάσματος ὥσπερ δι' ἀποδείξεως πεπεισμένους εἶναι καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτ' ὑποτίθεσθαι δύνασθαι. μέχρι μὲν οὖν τούτου πάσης αἰτίας ἐκτὸς Πλάτωνος τε καὶ Σωκράτης καὶ τῷ τοιοῦτῳ μιάσματι οὐ μόνον οὐκ ἔνοχοι, ἀλλὰ καὶ πολέμιώτατοι καὶ πάσης ὅλως συκοφαντίας εἴτε τουτουῦ τοῦ κατηγοροῦ εἴτε τῶν ὁμοίων αὐτῷ 30 πάντῃ ἀνώτεροι. τίς γὰρ νοῦν ἔχων, οὐ τυχεῖν ἐφίεται, τούτου πολέμιος, τούτου κατήγορος γίνεται; τίς, δέον καταπεῖθειν, μεταπεῖθειν πειρᾶται; τίς ἀντὶ τοῦ προτρέπει τοὺς ἀκροατάς ἐφ' ὃ βούλεται, λόγοις οὐ πιθανοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀληθέσιν ἀποτρέπει καὶ ἐκφοβεῖ καὶ τὴν θῆραν ἀνασοβεῖ;

V 177 μανία τῷ ὄντι σαφῆς καὶ μωρία ψυχῆς οἶεσθαι τά γε τοιαῦτα. ἀλλὰ Πλά- 35 των γε ὥσπερ καὶ ἦν σωφρονέστατος καὶ πάσης ἡδονῆς κρείττων, οὕτω καὶ τῶν προειρημένων κατὰ τοῦ πανδήμου ἔρωτος λόγων, ὧν τινα τεμμάχια ἐξεθέμεθα, ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἱκανῶς δεικνυται. ἐπεὶ δὲ διττὸς ὁ ἔρωτος καὶ ὁμώνυμος, τὰσδε ὁμώνυμίας διαστέλλειν ἀνάγκη. ἢ Πλάτωνος τε διδάσκει, καὶ Ἀριστοτέλης παραγγέλλει. ὥσπερ τὸν αἰσχυρὸν τε καὶ βάνουσον 40 καὶ ὅλως τὸν τῶν σωμάτων δικαίως διέβαλλεν, οὕτω καὶ τὸν οὐράνιον τε καὶ θεῖον, ὃν καὶ ἡ θεία γραφή παραδέχεται καὶ οἱ τῆς ἐκκλησίας διδάσκαλοι τιμῶσιν, ἐκεῖνον δὲ θεσπεσίως ἐπαινεῖ λόγοις καὶ τιμᾷ τε καὶ σέβεται.

Sed quae aliter a Platone dicta sunt, quam ipse recitet, explicabo 11
 nihil addens aut comminuens aut mutans aut instar adversarii depravans
 atque corrumpens, quoniam auctoris sententiam sincere et de verbo, ut aiunt,
 ad verbum interpretabor. Cum itaque Plato in Phaedro Lysiae orationem
 5 quae foedum ac detestandum amorem suadebat, reprehendisset et libidinis
 vitium ortumque et incrementum eius ita docuisset, ut non modo auctoritate
 institutisque maiorum suorum, sed etiam ratione credere quisque cogeretur
 rem turpem ac noxiam esse luxuriam, tum quot modis amoris nomen,
 de quo agitur, accipi possit, ostendit. Itaque duplicem esse amorem dicit,
 10 alterum terrestrem atque vulgarem, alterum caelestem, singularem et plane
 divinum. Hunc quidem laudabilem esse et omni studio, opera ac diligentia
 expetendum, illum vero reprehendendum vitandumque tamquam humano
 generi perniciosum. Et hunc quidem caelestem ac divinum amorem
 furorem etiam vocat, sed sanctum furorem et divino quodam instinctu
 15 proveniente[m] ac veluti raptu mentis cuiusdam numinis complexum et
 formae contemplationem, quam Aurelius Augustinus incommutabilem et
 eodem modo semper se habentem atque undique sui similem pulchritudinem
 interpretatur. Furorem enim haud simplicem esse Plato existimat, sed
 primo bifariam dividit, ut unus ab humanis morbis fiat, alter divina quadam
 20 mentis alienatione. Mox partem hanc laudabilem quadripartito distribuit.
 Unum divinatione contineri statuit, alterum initiationibus, tertium poësi,
 postremum sancto felicique amore. Tum bona et utilitatem et commoda
 singulorum furorum, quae modo enumeravi, commemorat et, ne quis
 amoris nomen velut anceps repudiet: »Ne id, inquit, vereamur nec ratio
 25 nos ulla deterreat, quasi homo mente constans potius quam alienatus in

7 θεϊότατα B V M] U^x *suprascripsit* | 11 συκοφάντην] U^x *add.* τοῦτον, ὅπερ ἐστὶ
 συκοφάντης καὶ βάσκανος καὶ ἀμαθής καὶ τῆς ἀνθρωπείας ἐχθρὸν φύσεως καὶ ἀτεχνῆς
 κάθαρμα | 11 καὶ βάσκανον U^x *om.* | 14 ἀπελαύνεσθαι] U^x *add.* μαστιγούμενον, στρε-
 βλούμενον, κονδυλιζόμενον καὶ ἐπὶ κόρρης παιόμενον ἀκλεῆ τε καὶ ἀτιμον αὐτόν τε καὶ
 τὸ γένος παρὰ πάντα τὸν αἰῶνα, παρὰ τε τοῖς νῦν οὔσι, τοῖς τ' ἔπειτα γεννησομένοις
 ἀνθρώποις μετὰ δυσφημίας αἰδίου κεισόμενον. καὶ μοι σύγγνωτε πρὸς θεοῦ, εἰ τοσοῦτο
 βόρβορον καὶ τοσαύτας ἀσελγείας ἐν ὄλῳ αὐτοῦ τῷ λόγῳ καὶ ἐφ' ἑκάστῳ αὐτοῦ κεφα-
 λαίῳ ἀφειδῶς ἐξεμέσαντός τε καὶ καταντλήσαντος οὐκ ἠδυνήθην αὐτός ἐν τῷ ἑμαυτῷ
 κατὰ τρόπον ἦθει μένειν, ἢ προειδέμην, ἀλλ' ἀπαξ γοῦν αὐτόν τοῖς ὁμοίοις ἀμείψασθαι,
 μᾶλλον δέ γέ τισιν ἐλαχίστοις ὡς ἐν συγκρίσει τῆς ἀμυθῆτου βδελυρίας ἐκείνου προήχθην.
 | 18/19 αὐτὰ — μεταποιήσεως U *om.* B¹ *in marg.* V M Z *in textu* | 22/27 ἀρχάς — δύ-
 νασθαι U *om.* B¹ *in marg.* V M Z *in textu* | 39 ὀνόνημος B V ὀνόνημον U

U 114 »μανιάνα μὲν οὖν αὐτὸν καλεῖ, μανίαν δὲ ἐνθεον καὶ ἐνθουσιασμὸν ὅλως. εἶναι γὰρ δὴ μὴ ἀπλοῦν τι τὴν μανίαν μηδὲ κακὸν ἀπλῶς, ἀλλὰ τετραπλοῦν τε καὶ πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγίστων ἡμῖν αἴτιον, θεία μέντοι δόσει διδόμενον, καὶ τὴν μὲν »μαντικὴν«, τὴν δὲ »τελεστικὴν«. τὴν δὲ τὴν ποιητῶν εἶναι »μανίαν τε καὶ κατακωχὴν« ἀπὸ θεῶν. τετάρτην δὲ τὴν τοῦ 6 θείου καὶ σεμνοῦ ἔρωτος εἶναι φησι. καὶ καταριθμεῖ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀνθρώποις γιγνόμενα ἀγαθὰ. μετ' ἃ φησι· »ποσαῦτα μέντοι καὶ ἔτι πλείω ἔχω μανίας γινομένης ἀπὸ θεῶν λέγειν καλὰ ἔργα«. μανίαν τε ὁμοίως καὶ τὸν ἔρωτα ὀνομάζει. φησί τε· »ἴστε τοῦτο γε αὐτὸ μὴ φοβώμεθα, μηδὲ τις

B 79 ἡμᾶς λόγος θορυβεῖτω δεδιττόμενος, ὡς πρὸ τοῦ κεκινήμενου τὸν σώφρονα 10 δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον«. ὑποῦ καὶ ἐπίστησον ὡς ὁ θεῖος Διονύσιος ἐν οἷς προείπομεν οὐ τῇ διανοίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐταῖς ταῖς Ἰλάτωνος λέξεσι περὶ τοῦ ἔρωτος χρῆται λέγων· »ἴστε δὴ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα μὴ φοβηθῶμεν, μηδὲ τις ἡμᾶς θορυβεῖτω λόγος περὶ τούτου δεδιττόμενος«. οὐ τοῦτο οὖν φοβητέον, φησί Ἰλάτων, οὐδὲ προαιρετέον εἰς φιλίαν πρὸ τοῦ 16 μαινομένου τὸν μὴ μαινόμενον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ »πρὸ τοῦ κεκινήμενου

V 177^v τὸν σώφρονα«. »ἀλλὰ τότε πρὸς ἐκείνῳ δεῖξας φερέσιω τὰ νικητήρια, ὡς οὐκ ἐπ' ὠφελείᾳ ὁ ἔρως τῶ ἔρῳντι καὶ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. ἡμῖν δὲ ἀποδεικτέον αὐ τοῦναντίον, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἢ τοιαύτῃ μανία δίδεται.« 20

12 Τοῦτο τοίνυν δεῖξαι βουλόμενος ἀρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ περὶ ἀθανασίας ψυχῆς λόγου, αἰδίων αὐτὴν καὶ ἀθάνατον ἀποδείξας. κάτεισι δὲ ἐπὶ τὸν

U 114^v περὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς λόγον καὶ συμβολικῶς, ἥπερ εἴωθε, παραδηλῶν τὰ θειώτερα τε καὶ νοητά, ζεύγει αὐτὴν ὑποπτέρῳ καὶ ἡνιόχῳ παρεικάζει, τὸν μὲν λογισμὸν αὐτῆς ἡνιόχῳ, θυμὸν δὲ καὶ ἐπιθυμίαν τὸν μὲν ἵππῳ καλῶ 26 τε καὶ ἀγαθῶ κακ τῶν τοιούτων, ἐπιθυμίαν δὲ τῶ ἐξ ἐναντίων τε καὶ ἐναντίῳ εἰκάζων. καὶ διὰ τοῦτο χαλεπὴν εἶναι τῶ ἡνιόχῳ τὴν ἡνιόχησιν ἅτε δὴ τοῦ ζεύγους αὐτῶ ἐξ ἐναντίων τὴν φύσιν ἵππων συγκειμένου φησί. τελέαν μὲν οὖν οὔσαν τὴν ψυχὴν καὶ ἐπτερωμένην μετεωροπορεῖν τε καὶ τῆς θείας ἐμπορεῖσθαι θεωρίας. πτερορρηήσασαν δὲ φέρεσθαι, ἕως ἂν 30 στερεοῦ τινος ἀντιλάβοιτο. καὶ σῶμα γήϊνον ὑποδῦσα γένηται ζῶον τὸ συναμφοτέρον, θνητὸν ἅμα καὶ ἀθάνατον. τρέφεσθαι μὲν οὖν καὶ ἀύξεσθαι τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα, ὅταν τὸ ἐμβριθὲς ἄνω μετεωρίζουσα ἄγῃ, ἣ τὸ θεῖον γένος οἰκεῖ, καλὸν καὶ σοφὸν καὶ ἀγαθὸν ὄν. αἰσχυρῶ δὲ καὶ κακῶ καὶ τοῖς ἐναντίοις φθίνειν τε καὶ διόλλυσθαι μὴ δυνάμενον τῶ θείῳ μέχρις 36 ἐπὶ τὴν οὐρανίον ἀψίδα πρὸς τὸ ἄναντες ἔπεσθαι ἅτε δὴ μὴ ἰσορρόπου αὐτῇ τοῦ ὀχήματος ὄντος. βρῖθειν γὰρ τὸν τῆς κάκης μετέχοντα ἵππον ἐπὶ τὴν γῆν, ῥέποντά τε καὶ βαρύνοντα, ἣν μὴ καλῶς ἦ τετραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου. τούτων οὖν τῶν ψυχῶν ἢ μὲν ἀριστα θεῶ ἐπομένη, εἰ καὶ θορυβουμένη ὑπὸ τῶν ἵππων καὶ μόγισ, ὑπερῆρεν ὅμως εἰς τὸν μέχρις ἔξω τοῦ 40

B 79^v οὐρανοῦ τόπον καὶ καθορᾶ τὰ ὄντα καὶ ἀληθῆ τρεφομένη καὶ εὐπαθοῦσα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ θεωρία. »οὐχ ἡ γένεσις

V 178 πρόσεστιν, οὐδ' ἢ ἐστὶ που ἑτέρα ἐν ἑτέρα οὔσα, ἀλλὰ τὴν ἐν τῶ ὅ ἐστιν